

21 грудня

02:42

Вони зітхнули. Струсили із себе рештки забуття. Розправили сутність, з надією потяглися туманом уздовж міста. Сонні людиняки ледве ворушилися. У людських головах ліниво плавали тьмяні емоції — радше примари почуттів, аніж повноцінна пожива. Геть не те, що вартувало б **їхнього** пробудження.

Але щось же таки розбуркало, витягло з небуття. **Вони** ніколи не приходили у верхній світ просто так, без запрошення. Щоб відбулися **вони**, повинні вирувати пристрасті.

Тентаклі туману тяглися по вулицях міста, облизуючи бруківку й обвиваючи будинки липкою, вологою цікавістю. Бліді хмаринки сахалися жовтого світла електричних ліхтарів. Туман старанно оминав теплі кола, зупинявся як вкопаний на межі, окресленій світлом, тремтів.

Одне зі щупалець ковзнуло повз невеличкий сквер, що глупої ночі тону в темряві. Стрімко покотилося трамвайними рейками, заметушилося в тісняві вузької вулички між парканом і будинком та відсахнулося: місце по той бік паркану пекло дужче за жовте електричне світло.

Виринувши із задушливої пастки, **вони** опинилися на сусідній вулиці, відчули полегшення й не одразу зрозуміли, що нарешті знайшли! Туман ледь не проклубочився повз це вікно, але **вони** вчасно зуміли зорієнтуватися: як корок вискакує із завузького горлечка пляшки, так нізвідки з'явився аромат близької здобичі.

У передчутті поживи **вони** хижо заворушилися, туман перетворився на десятки щупалець, які метушливо тягнулися до вікон усіх будинків, що вишикувалися вздовж вузького й кривенького провулка.

Щупальці старанно шукали бодай якусь шпарину, збуджено тремтіли, билися об скло.

Смач-ч-ч-н-н-н-о-о-о!

В'язкий клубок гострої самотності, оповитої болючими сексуальними фантазіями й щемкою тугою за неможливим. Саме той неповторний аромат, що пробудив їх із небуття, спонукавши вирушити на пошуки цієї здобичі. А тепер змушував відчайдушно вдарятися в шибку хвилями нічного туману, жадібно облизуючи холодне, як крига, скло.

Здобич — нею виявився чоловік — поворухнулася уві сні, судомно зітхнула, повернулася на інший бік. Дихання вирівнялося, і такі смачні почуття вщухли.

Туман розчаровано зітхнув вологою темрявою і сповз зі скла на підвіконня. Знаходиться за пів кроку до жаданої здобичі, але не могли до неї добратися, поки та сама не запросить їх увійти, — це було справжніми тортурами! Невже доведеться повертатися в нижній світ, не поласувавши?

Раптом навпроти вікна, що так їх зацікавило, грюкнули двері під'їзду. Чоловік насторожився, прислухаючись до приглушених звуків, що чулися з вулиці. Його емоції вибухнули з новою силою. Туман загехкав у шибку. Покидати це підвіконня він вже передумав.

Чоловік по той бік вікна розплющив очі й деякий час лежав, ніби розмірковуючи, чи варто ворушитися. Крапля поту покотилася по шиї і впала, розбилася об подушку. Він відкинув ковдру, ще трохи полежав нерухомо. Туман чекав із жадібним нетерпінням.

Чоловік сів, сонно потягнувся, запахав ноги в капці, почовгав до вікна. Відчинив стулку на провітрювання, запрошуючи холодне нічне повітря всередину, і відсахнувся від липкого й вологого вітерця, що увірвався до кімнати так, ніби тільки й чекав нагоди.

Постояв біля вікна ще кілька секунд, вдивляючись у танок нічного туману на межі кола ліхтарного світла. Так і не зрозумівши, що тут не так, знизав плечима й повернувся до ліжка.

Дочекатися, поки здобич засне, було несила. Але **вони** терпляче чекали, причаївшись крихітною хмаринкою туману між ліжком і тумбочкою.

Нарешті дихання того, хто лежав на ліжку, вирівнялося і він поринув у сон.

Тонке щупальце туману ковзнуло подушкою, ненадовго зависло над обличчям і розповзлося брудно-сірим серпанком над ротом і носом чоловіка. Трохи повагалося й випустило два крихітні щупальця, які накрили очі.

Спочатку серпанок ледь помітно колихався в такт рівному подиху чоловіка, але з часом почав рухатися у власному темпі, нарощуючи розмах і частоту коливань. Дихання здобичі збуджено прискорилося. Вуста розтулилися, щоб випустити тихий стогін, який одразу жадібно поглинув нічний гість. Імлистий серпанок щільнішав; його колір із сірого, як осіння мряка, став ніжно-білим із відблисками інших кольорів. Коливання наростали; туман тепер не просто колихався, а пульсував, наливався кольорами, мов кров'ю. Він перетворився на майже матеріальну субстанцію, від якої віяло чимось гострим, сексуальним.

Здобич солодко й довго застогнала, у напруженні вигнула. Майже непрозоре марево охопило її голову десятками щупалець і, жадібно прицмокуючи, випивало оргазм до останньої краплі.

Тіло чоловіка розслабилося, він спробував вдихнути, але помітно щільніший серпанок став для цього нездоланною перешкодою. Чоловік здригнувся, судомно хапаючи ротом неіснуюче повітря. Сів на ліжку, спробував розплющити посоловілі очі, панічно забігав руками по обличчю.

Туман квапно злетів угору, сформував над головою жертви хмаринку, яка віддалено нагадувала жіноче обличчя, і вислизнув у відчинену квартиру.

22 грудня

03:14

Вони вибралися з туману, що оповив місто, змушуючи його мешканців забути про сонячне світло навіть удень. Струсили із себе налипли рештки вимушеного товариства й упевнено попливли до знайомого вікна на другому поверсі. Майже видерлися на підвіконня, коли тихою, зазвичай глухою вуличкою прокотилось авто.

Імла розтеклася по стіні, зливаючись із полушеною штукатуркою. **Їм** не потрібні зайві свідки. Це вікно належить **їм** і тільки **їм**, і все, що відбувається всередині, нехай нікого не цікавить.

Світло фар байдуже ковзнуло по ще одній темній плямі на стіні й попрямувало далі, зупинившись трохи віддалік.

Цього разу туман таки заповз на підвіконня й заходився обмацувати шибку щупальцями.

Знайшов шпарину і вже почав просочуватися крізь неї, аж раптом завмер зацікавлено.

До **них** долинув аромат тих, хто сидів у авто: злість, збудження і страх. Багато бридкого, ласого страху. **Їх** нестримно тягло до прибульців, туман аж завібував від жадібного передсмаку.

Вони не могли визначитися: йти до законної здобичі, задля якої **вони** виринули з темряви небуття, чи зосередитися на новій?

Із помешкання почулися тихі кроки: здобич прокинулася. Чоловік підійшов до вікна, невдоволено примружився, визирнув назовні, і його рука потягнулась до стулки. У цей момент **вони** відкинули вагання і хутко ковзнули в шпарину, устигнувши якраз перед тим, як він зачинив вікно й зісунув штори. Невеличкий клаптик щільного брунато-сірого туману залишився зовні, відрізаний стулкою тепер зачиненого вікна.

Імла, що втрапила у кімнату, так квапилась сховатися, що шмигнула по ногах здобичі. Чоловік здригнувся від холодного подуву, який пронизав шкіру, і здивовано озирнувся на вікно, шукаючи звідки дме. А туманна сутність вже була у своїй схованці між ліжком і тумбочкою. Причаїлася й приготувалася чекати. Доторкнувшись до шкіри своєї здобичі, **вони** зрозуміли, що ця ніч стане не менш поживною, ніж минула.

Почуття, які опанували здобич минулої ночі, не зникли. Навпаки, завдяки **їхньому** вчорашньому втручанню **вони** стали гострішими, бриніли всередині тіла, мов пучок оголених нервів. **Вони** ласо облизнулися: хай тільки здобич засне, а **вони** вже зуміють зіграти на цих струнах симфонію.

03:21

Збудження іншої здобичі геть нічого спільного із сексуальним не мало. Проте туман, що стелився бруківкою, ледве стримував ласе прицмокування. Суперечливі емоції, найсильніша з яких — страх, були, може, гострішими за ті, що міг подарувати збурений **ними** нічний оргазм.

Страх був агресивним, жорстоким, він змушував свого власника шукати слабшого, щоб його образити задля самоствердження. **Вони** доволі невиразно пам'ятали схожий присмак: колись давно, в одному з інших проявів, мали здобич, яка годувала **їх** чимось схожим. Тоді туману навіть довелося набути матеріальної форми, аби дати агресії здобичі вилитися на себе. Та страва була неймовірна, але й власних сил на її приготування довелося витратити чимало. **Вони** й досі не були певні, чи вартувала та здобич таких зусиль.

Але ці двоє не вимагали уявної жертви, щоб розкрити букет емоцій. **Вони** вже її мали — цілком реальну, хоч поки що й недосягну.

Усе, чого бракувало, щоб досхочу посмакувати цією стравою, — десь трохи підштовхнути, десь трохи підсилити емоції...

Туман зашипів й відсахнувся, щойно **їхнє** щупальце спробувало ковзнути наступним каменем бруківки. Кляте місце за червоним парканом! Місце сили новітнього божества, якому молилися людиняки останні два тисячоліття, молодого й нахабного. Із цього боку воно пеклося ще дужче.

Така ласа здобич була зовсім поруч, але водночас безмежно далеко. Якби змусити її зробити крок... Один невеличкий крок туди, куди вогонь **їхнього** непримиренного супротивника не досягне!

Проте чоловіки, здається, не квапилися відгукнутися на **їхні** відчайдушні заклики. Сиділи собі в своєму авто, витріщалися в прямокутники з пластику й металу й роздратовано перемовлялися між собою.

Щупальце туману витягнулося над бруківкою, учепилося в метал автівки. Тут менше пекло, напевно, через холодний метал. **Вони** замислилися. А може, холод дозволить **їм** переступити закони буття і проникати в ті місця, куди досі **їм** було зась?

Клаптик туману розпластався на металевому боці автівки, жадібно вбираючи холод. Досі так жадібно **вони** вбирали лише людські емоції. Сірий туман світлішав, розпадався на окремі платки. Відчуття було приємне: ніби легкий, прохолодний лоскіт бігав по тілу, якого **вони** не мали. Він розповзався за межі **їхньої** сутності, розчинявся у сповненому туману повітрі, скупчувався білими сніжинками.

На деякий час **вони** навіть забули про свою здобич, до якої так хотіли допасти, захоплені цим новим, незвичним для себе відчуттям легкості. Довкола автівки стало помітно холодніше, білі платки вже не просто юрмилися коло того, що ще кілька миттєвостей тому було клаптиком туману, а й носилися скрізь у повітрі.

Дверцята автівки відчинилися, один із пасажирів вийшов, зробив кілька кроків, послизнувся на бруківці, що вкрилася тонкою крижаною глазур'ю, вилаявся, ледь не впустивши свого прямокутника.

— Ну що там? — почулося з глибини авто.

— Гадство зімнєє, — пролунало у відповідь.

— Я не пагодай інтересуюся, — роздратовано відповів той, що все ще був недосяжним для **їхньої** сутності.

— Галяк. Стерва радіус прікрутіла, — сплюнув чоловік. — Гадство!

Та варто йому було тільки розтулити рота, як рій сніжинок ринув усередину, намагаючись дістатись якомога ближче до ласих емоцій. Гнів та роздратування не зникли, а навпаки, посилилися, а до страху додалося ще й почуття паніки, бо час спливає.

Смач-ч-ч-н-н-н-о-о-о!

Вони заревіли подувом вітру, закрутились над головою такої близької здобичі вихором сніжинок. Вологе нічне повітря радісно доєдналося до танцю, додаючи своїх білих пухнастих вояків до **їхньої** маленької армії.

Вмить **вони** забули й про другу здобич, яка все ще ховалася від **їхньої** мертвої хватки в нетрях автівки, і про всі інші клопоти. Адже перед **ними** розкривалися нові можливості.

08:33

Нічна подвійна здобич тупцювала біля дверей якраз навпроти «**їхнього**» вікна. Холод. Нетерплячка. Занепокоєння. Такий ласий страх нікуди не зник, навпаки, лише сильнішав. Здобич дуже хотіла опинитися по той бік дверей, але ті були замкнені.

Вони чекали неподалік, з нудьги випробовуючи свою силу: то танок білих сніжинок унизу біля самої бруківки закрутять, то жбурнуть кілька десятків своїх нових посланців в обличчя здобичі, а потім підбирають краплі її роздратування.

Двері розчахнулися. Лець не збивши з ніг оторопілу здобич, з під'їзду вибігла дівчина. Поправила невеликий, але важкий на вигляд наплічник, пробурмотіла якісь вибачення. Гостра хвиля переляку накрила чоловіків, але минула так швидко, що **вони** й скуштувати її не встигли.

Поки наважувалися, обидва індивіди прослизнули всередину, і двері, що з грюкотом зачинились, відрізали їх від смаколиків.

Вони обурено заметушилися, проте шлях у будинок для **них** був уже відрізаний. Перетнути межі людської оселі без того, що бодай із натяжкою можна назвати запрошенням, **вони** влади не мали.

09:13

Двері знову відчинилися, випускаючи подвійну здобич, услід якій лунало обурене: «Ще раз тут побачу — поліцію викличу!».

— Звіздець, нервниє саседі, — озирнувся на двері вищий.

— Шо ти їм налапшав?

— Спрасіл, ілі оні хатят услышать благую весть, — пирхнув той.

Вони насторожено відсахнулися: від цих слів повіяло гарячим, проте небажання знову загубити здобич виявилось сильнішим.

— Ана что, ево повсюду с собой таскает? — продовжив високий.

— Скоро узнаємо, — низав плечима другий. — Підключиться би ще. Тільки звідки?

Прагнучи окрутити обох утікачів, не дати їм знову змоги вислизнути, **вони** відкинули всі вагання й радісно рушили назустріч чоловікам невеличким сніговим смерчком, який назбирали собі поки чекали. Відчуття легкості, з якою **їхня** сутність вирувала в повітрі, живило не гірше за ласі емоції, і **вони** трохи знахабніли, щедро насипавши сніжинок в обличчя здобичі.

— Новогоднеє настраєніє, штоб єму, — вилаявся високий, відплювуючись від снігу, який набився йому в рот. — Раждество.

— Святковий різдвяний настрій, кажеш? — відгукнувся нижчий. — А це ідея. Спробуємо його організувати деяким місцевим аборигенам, — він підвів голову, оглядаючи вікна другого поверху. — Диви, он там повинно добивать, — змахнув він рукою на старий балкон, де тріпотіла у поривах колючого вітру розвішана білизна.

Вони були не проти. Якщо те, на що **вони** перетворювалися, мало назву «Святковий різдвяний настрій», то хай буде так. Хоча слово